

Светещата река

Лорън Сейнт Джон

Светещата река

Илюстрации Дейвиг Дийн

The Secret of Supernatural Creek

First published in Great Britain in 2017 by Holder and Stoughton

© Lauren St. John, 2017

© Illustrations David Dean, 2017

All right reserved

Orion Children's Books

An Imprint of Hachette Children's Group

Part of Hodder and Stoughton

Светещата река

© Издателство „Фюм“, 2018

Превод Ирина Борисова Манушева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-376-5

Издателство „Фюм“

*На моя кръщелник Матис Матарис
с надеждата все така да четете
и да следва мечтите си...*

*Аз съм Дървото.
Ти си Аз.
Със Земята и Морето.
Ние сме Едно, не Три.*

Кевин Гилбърт,
аборигенски писател

Пролог

– Обаждаме се от клиника „Катрин“! Имаме спешен случай!

Сестра Оливия Уорд от Австралийската кралска служба „Летящи лекари“ се стегна. В стогодишната история на службата имаше какви ли не странни медицински случаи, но напоследък инцидентите в каньона Катрин минаваха границите на нормалното. По скалата от 1 до 10 Ливи Уорд би им дала 12.

От жегата е, помисли си тя. Когато слънцето напече, размеква мозъците и на най-разумните и интелигентни хора. Професори тръгваха на двайсеткилометрови преходи без вода, шапка и телефон. Сивите номади – иначе казано, пенсионерите с кемпери – ръм-

жаха из пустините и черните пътища като отвързани тийнейджъри и получаваха инфаркти зад волана. Но това си бяха обичайни инциденти.

Злополуките в каньона Катрин бяха нещо друго.

Преди няколко дни един рибар беше отведен за психиатрична оценка, защото катастрофирал с пикапа си след среднощна среща с „демонични пирами“ с червени зъби. Фактът, че в Австралия *няма* пирами, изобщо не можеше да го разубеди, че ги е видял с очите си.

Членовете на цяло семейство бяха разбили канутата си и едва се бяха измъкнали от водата, и то с тежки наранявания, докато бягали от цял пасаж „чудовищни риби с очи както прожектори“.

Ето защо, когато от общинската клиника „Катрин“ се обадиха в 7:45 часа в най-горещата вечер от годината, Ливи Уорг се приготви за поредното безумие. Вместо това чу гумите, които всяваха страх в сърцето на всеки мъж, жена и дете в Северната територия*: „Нападение от крокодил!“.

Подробностите бяха познати: „Четирий-

сет и седем годишен турист. Тежка травма на дясната ръка. Силна кръвозагуба.“

Ливи веднага се зае с процедурата по изпращане на въздушен екип на мястото на инцидента. Неволно обаче се зачуди дали туристът беше пострадал заради злощастно стечение на обстоятелствата, или сам бе предизвикал съдбата си. Сестра Уорг не спираше да се удивлява колко много хора се опитват да подражават на покойния „ловец на крокодили“ Стив Ъруин*. Крокодилите, естествено, винаги побеждаваха.

Северната територия беше земя на крайностите. Изпепеляващи пустини и тучна тропическа зеленина. Бурни наводнения и бушуващи пожари. Миловидни посуми и смъртоносни влечуги. В спешната служба добре знаеха, че оттам винаги трябва да очакват неочакваното. Оборудването на самолета ясно го показваше: вакуум матраци, шийни яки за обездвижване, апарати за обдишване и интубация, сърдечни монитори, инфузионни помпи, противоотрова за ухапвания от змии и паяци, лекарства, превръзки, банки за системи, бинтове.

*Стив Ъруин (1962-2006) – австралийски естественик, природозащитник и автор на научнопопулярната телевизионна поредица „Ловецът на крокодили“ (бел. прев.).

– Линейката ще чака самолета на пистата – съобщи сестрата от клиника „Катрин“, разположена в едноименния каньон – величествено чудо на природата, изваяно сред дивата пустош на Северната територия. – Ще има човек, който да разгони заблудените емута, камили и кенгурута, преди да кацнете.

– И торните кокошки – напомни ѝ Ливи. – Ако решат да се забавляват на пистата, ще трябва да спасявате нас.

– Още нещо – побърза да каже колежката ѝ, преди да са прекъснали връзката. – Пациентът или е претърпял удар по главата, или крокодилът му е изял мозъка, ако ме разбирате. Добре ще е да пригответе успокоително и след като излезе от операционната, да го насочите към психиатър. Описа крокодила малко странно.

Тонът ѝ накара Ливи да потръпне.

– Колко малко?

1.

– Вярваш ли в извънземни? – попита Лора Марлин, докато с апетит похапваше закуската си – варено яйце и филийки с настет.

Вуйчо ѝ Калвин Редфърн не отговори веднага. Наля си още кафе.

– В извънземни ли? Да, вярвам – каза той, след като отпи глътка и остави чашата си на масата.

Лора зяпна. Бившият главен инспектор Редфърн беше легендарен защитник на истината. Боравеше единствено с факти. Нещастливо списание „Наука на бъдещето“ беше сред любимите му четива. Дори и сега Лора виждаше последния му брой на етажерката с книги. Някога Редфърн беше най-

прочутият детектив в цяла Шотландия, но след смъртта на съпругата си напусна и се премести в Сейнт Айвс, където, поне за страницните наблюдатели, беше най-обикновен инспектор по риболова в района на Корнуол.

Само Лора и най-добрият ѝ приятел Тарик знаеха за ключовата му роля в десетилетната операция на разузнавателната служба МИБ срещу бандата на Асовете. Лора още не можеше да повярва, че основните играчи от бандата бяха на сигурно място зад решетките.

Изминали бяха близо шест месеца, откакто сензационната новина, че Едуард Амброуз Лукас, тогавашният заместник-премиер на Великобритания, е мистериозният главатар на бандата, обиколи света. Дори сега, половин година по-късно, медийният интерес към историята не стихваше. Делото срещу мистър А. започваше след по-малко от седмица. В Лондон се стичаха телевизионни екипи чак от Нова Зеландия и Аляска. За вестниците това беше „процесът на десетилетието“.

До процеса Ед Лукас щеше да остане в еднична килия под строга охрана в затвор с най-висока степен на сигурност.

Лора знаеше, че мистър А. вече не я заплашва, но продължаваше да се стряска. Нощем сънуваше кошмари, а денем, както си правеше нещо – рисуваше в час по изобразително изкуство или разхождаше трикракото си хъски Скай по плажа, внезапно усещаше желязната му хватка върху ръката си. Класната стая или плажът мигом изчезваха и тя отново се озоваваше в Санкт Петербург на катера на Ед Лукас.

Само преди седмица, докато зяпаше витрината на книжарницата в Сейнт Айвс, въздухът донесе отнякъде една особена миризма. Неговата! Откакто се прибра от Русия, Лора се опитваше да разбере на какво ѝ напомня тази миризма. Най-после се сети – миришеше ѝ на мръсни пари.

Докакто на катера той я притискаше като жив щит към себе си, Лора бе усетила тежката миризма на лукса – финия кашмир и коприната на дрехите, шити по поръчка, златото и стоманата на ролекса, новите италиански кожени обувки, лъснати до блясък...

Скъпият одеколон обаче не можеше да скрие вонята на мръсните пари, с които бе платил за всичко това.

Лора не можеше да пропъди тази миризма от ума си. Когато я усети на улица „Фор“,

тя се разпресе като медуза на сухо и не можа да се успокои цели двайсет минути. По тази и много други причини тя броеше часовете до заминаването си в Австралия. Отиваше на екскурзия, организирана от училището, и се надяваше коалите да я разсеят от мислите ѝ за мистър А.

Настойчивият, влажен нос на Скай я върна в реалността. Тя тайничко му подаде една филийка с пастет. Вуйчо ѝ понечи да възрази, но тя го изпревари:

– Искаш да кажеш, че ти, детективът...

– Бившият детектив...

– ...вярваш, че има малки зелени човечета, които отвличат хора в летищата си чинии? Или огромни слюзести същества с черни зъби? Мислиш, че ще завладеят планетата ни и ще ни видят набързо сметката?

Вуйчо ѝ изглеждаше развеселен.

– А, такива извънземни ли? Не, в тях не вярвам. Но не вярвам и че сме единствени в цялата Вселена.

Лора наведе глава настрана.

– А как си ги представяш?

– Не знам. Може да са микроскопични като бактерии, които, ако се озоват на Земята, могат да ни заличат от нея. Може да са свръхсъщества, красиви като кинозвезди

и праведни като Майка Тереза. – Той взе списанието. – Това, което знам, е, че наскоро неколцина учени са преработили уравнението на Дрейк и са стигнали до доста интригуващи резултати. Чувала ли си за Франк Дрейк? Той беше водещ американски астроном и астрофизик в ИТИР.

– Институтът за търсене на извънземен разум? Да, чела съм за това. Значи ти вярваш в извънземните?

– Изслушай ме. През шейсетте години Дрейк се опита да изчисли броя на активните извънземни цивилизации в нашата галактика, Млечния път. Уравнението му беше хитро, но с твърде много неизвестни. Новото изчисление на Агам Франк и Удръф Съливан е гениално. Те математически доказват, че това, което се случва на Земята, се е случило досега поне десет милиарда пъти във Вселената.

Той прелисти списанието, за да намери статията.

– Ето го уравнението, което показва, че вероятността да бъдем единственият разумен вид на обитаема планета е пог едно на десет милиарда трилиона.

– Толкова голяма?

– Намали сарказма, ако обичаш. Ето го

уравнението – опростена версия на първоначалната формула на Дрейк:

$$N_{ast} \times f_{bt}$$

– Това, между другото, е безкрайно малко!

Лора не изглеждаше убедена. Учените знаеха много, но не всичко. Все пак още не бяха открили лек за обикновената настинка.

Вуйчо ѝ прибра списанието.

– А ти защо питаш за извънземни? Мислиш ли, че по Марс се разхождат малки зелени човечета, които кроят планове за унищожението ни?

– Не. И някакви си уравнения в списание няма да променят мнението ми. Питам, защото вчера учителката ни показа една статия от „Даруин Екзаминър“. Разказваше се за каньона Катрин в Северната територия, където отиваме на лагер. Бас ловя, че няма да отгатнеш заглавието.

– Хм... „Кенгуру боксьор печели световната титла в тежка категория“?

Лора се засмя.

– Добър опит, но си мнооого далеч! „Самолет на „Летящи лекари“ катастрофира заради НЛО“.

Калвин Редфърн се задави с кафето си.

– Шегуваш се!

– Не. Освен това не е смешно, защото екипажът е в болница, а самолетът е отишъл за вторични суровини. Летели късно вечерта заради турист, чиято ръка едва не била отхапана от „извънземен крокодил“.

– И защо е решил, че е извънземен, а не обикновен?

– Защото светел във флуоресцентно зелено.

Вуйчо ѝ избута стола си назад.

– О, стига, Лора! Някой си прави майтап. Или пък е пълна измишльотина, за да уплашат хората. Нищо чудно ухапаният турист да се е понаквасил добре преди това.

– Да, но това не обяснява НЛО-то. За него съобщава пилотът, Идън Джаксън, а тя надали си измисля. Цял живот е работила за „Летящите лекари“. И е госта стара, към петдесет.

– Направо огъртяла – вметна сухо вуйчо ѝ. Лора се изчерви.

– Извинявай, имах предвид, че... Всички я уважават. Тя е казала на репортерите, че докато летяла към Националния парк „Нитмилук“, изведнъж се появила ослепителна бяла светлина, която увиснала в небето пред тях. Компютрите на борга отказали. Наложило се да кацне аварийно в пълна тъмнина.

– Има ли загинали?

– За щастие не, но самолетът се е разбил на парчета заради някакви кенгурута. Явно това е голям риск при кацането в австралийската пустош – кенгурута, камили, торни кокошки. А, да не забравяме и емутата.

Вуйчо ѝ поклати глава.

– Знаех си, че трябваше да приема предложението за работа в Австралийската федерална полиция. Извънземните крокодили и НЛО-та щяха да бъдат много по-забавни от нескъпосаните обирджии и Асовете, с които се занимавам сега. А каква е версията на доктора? И той ли твърди, че са били преследвани от летяща чиния?

– Д-р Кели бил задрямал. Бил станал много рано сутринта и проспал целия инцидент. Е, не и самата катастрофа, разбира се.

Калвин Редфърн изсумтя.

– Естествено. Няма да се учудя, ако се окаже, че и мис Джаксън е била задрямала. Къде е програмата на екскурзията ти? Предвиждат ли се полети с малки самолети и хеликоптери? Не? Чудесно, защото щях да ти забраня. Стигат ми тревогите, че ще прекараш десет дни в страна, където живеят десет от най-отровните змии в света.

– Тарук казва, че змиите те закачат само ако ти ги закачаш.

Вуйчо ѝ се усмихна.

– Без съмнение същото важи и за НЛО. Отиваш на едно от най-дивите и галечни места на света. Ще трябва да се оглеждаш за влечуги, но мога да те уверя, че няма нужда да се притесняваш за извънземни. Нито пък от светещи крокодили.

– Нито пък от Асовете – добави Лора.

– Нито пък от Асовете. Ти преживя много, откакто дойде в Сейнт Айвс. Заслужаваш хубава почивка, Лора. Просто се отпусни и се забавлявай.